

se už zánik ten kladl na vrub podnikatelova opomenutí, že neohlásil úraz. Aplikace všech těchto předpisů je tedy zde pochybena.

Výměr úrazovny ze dne 21. února 1925 Ú 698465 správně praví, že úrazovna nevěšla v projednání případu proto, že nárok nebyl v preklusivní lhůtě čl. XI. zák. č. 207/1919, to jest § 34 ohlášen, jak tedy možno sváděti to na neohlášení úrazu podle § 29?

Zbývá dovolatelova vlastní námitka, že kdyby úraz utrpěvší dělník následkem úrazu byl neschopen jakéhokoliv jednání, nemohl by nárok ohlásiti.

Tato námitka je nyní bezpředmětná, protože lhůta § 34 je v odstavci 3. cit. novelou přidaném poznačena výslovně jako promlčecí a mají tu proto místo § 1494—1496 obč. zák., podle nichž promlčecí lhůty neběží, když promlčující strana není k právním činům způsobilá a nemá zákonného zástupce.

V původním znění § 34. (bei Vermeidung des Ausschlusses) byla to sice lhůta preklusivní, ale ani to nemohlo vadit, protože preklusivních lhůt je celá dlouhá řada a jsou buď v tom svízelném postavení všichni, kdo některé z nich se svými nároky jsou podrobeni, aneb pakli bychom výkladem došli k výsledkům, že uvedený důvod stavění lhůty platí i pro lhůty preklusivní jako tomu je v říšskoněmeckém právu již podle zákona, tedy nikdo. Nikdy ale nebylo tu postavení dělníka něčím zvláštním, u jiných lhůt neznámým a ostatně nikdy se v té příčině neobjevily ještě stesky, že by dělník z té příčiny byl o svůj nárok přišel.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 14. prosince 1926 Rv I 988/26-1. Dr. Pravoslav Bělský.

Zákonné právo zástavní na vnesených svršcích (§ 1101 obč. z.) jest zákonné právo zástavní, na které nedopadá ustanovení § 12 vyr. ř. Při uplatňování jeho v řízení vyrovnacím jest exekuci obmeziti na svršky jím stížené, jinak jest vésti exekuci toliko v mezích a podle schváleného vyrovnání.

První soud odsoudil žalovaného, na jehož jmění bylo uvaleno řízení vyrovnací, k zaplacení části dlužné činže, nehledě k ujednanému a potvrzenému vyrovnání. Soud odvolací nevyhověl odvolání, poněvadž jde o pohledávku činžovní, pro kterou před zahájením vyrovnacího řízení bylo provedeno zájemné popsaní; jde tu tedy o právo oddělné podle § 11 vyr. ř.

Nejvyšší soud vyhověl dovolání jen potud, že uznal novín-

nost zaplatiti zažalovanou pohledávku pod exekucí na svršky, stížené oddělným právem pro žalující stranu, jinak toliko v mezích a podle vyrovnání schváleného z těchto důvodů:

Napadeným rozsudkem byl žalovaný odsouzen zaplatiti žalující straně za zažalované činže per Kč 3961·28 částku Kč 2700— s 6% úroky od 6. února 1925. Odvolací soud odsoudil žalovaného přes jeho námitku, že před rozsudkem prvního soudu došlo v jeho vyrovnacím řízení k vyrovnání a že v době prvního rozsudku vyjednaná 35% kvota nebyla ještě splatná a odůvodňuje uvedené odsouzení tím, že se vyrovnání netýká zažalované pohledávky, protože žalující straně přísluší zástavní právo k svrškům do najatých místností vneseným (§ 1101 obč. zák.) a že podle § 11 vyr. ř. oddělná práva vyrovnacích věřitelů zůstávají nedotčena vyrovnáním.

Pokud žalovaný napadá stanovisko odvolacího soudu, že žalující straně přísluší oddělné právo, jež zůstalo nedotčeno vyrovnáním, a dovozuje, že oddělné právo žalující strany k vzneseným svrškům zaniklo, poněvadž zájemné popsání se stalo v posledních 60 dnech před zahájením vyrovnání, nelze mu přisvědčiti. Podle § 12 vyr. ř. zanikají zahájením vyrovnacího řízení toliko oddělná práva, nabytá exekučně v posledních 60 dnech, nikoli oddělná práva jiná, zejména zástavní práva zákonná. Zástavní právo žalující strany jako pronajimatelky k vneseným svrškům jest však zástavní právo zákonné (§ 1101 obč. z.) a tudíž nedopadá na ně uvedené ustanovení § 12 vyr. ř. Okolnost, že zájemné popsání svršků se stalo v posledních 60 dnech před zavedením vyrovnacího řízení, nepřichází v úvahu, neboť zástavní právo podle § 1101 obč. z. vzniká již vnesením svršků a zájemným popsáním se toliko seznamávají svršky postižené již zástavním právem.

Oddělné právo žalující straně tedy přísluší a to k sepsaným svrškům a jest přisvědčiti podle §§ 11 a 46 vyr. ř. odvolacímu soudu i v tom, že oddělné právo to zůstalo nedotčeno vyrovnacím řízením. Než z toho, že žalující straně náleží oddělná práva nedotčená vyrovnáním, neplyne a nelze odůvodniti odsouzení žalovaného, jak se stalo v napadeném rozsudku, totiž k zaplacení částky Kč 2700— s úroky beze všeho omezení, pokud se týče beze vší výhrady. Oddělné právo žalující strany nedotčené vyrovnáním dává jí toliko právo, že může hledati uspokojení své pohledávky bez ohledu na vyrovnání, zejména bez ohledu na ujednanou kvotu a ujednané lhůty v předmětu postiženém právem oddělným, kdežto jinak podléhá žalující strana co do své pohledávky, která požívá jen zástavního práva,

ale není pohledávkou přednostní (§ 23 a 46 vyr. ř.), vyrovnání a může žádati na žalovaném, respektive může jí býti přiznáno právo na zaplacení toliko v mezích a podle vyrovnání, pokud toto nepozbude platnosti (§ 57 vyr. ř.). Z toho plyne, že žalovaného bylo sice odsouditi k zaplacení částky výše uvedené vzhledem k oddělnému právu příslušejícímu straně žalující, čímž se této dostane co do její pohledávky exekučního titulu, avšak odsouzení to bylo, pokud jde o nárok na zaplacení mimo oddělné právo, omeziti ve smyslu vyrovnání. Odvolací soud i první soud pochybily, odsoudivše žalovaného bez tohoto omezení, v tom směru bylo odvolání vyhověti. Závady proti tomu, aby žalovaný byl odsouzen k zaplacení, jak tuto nyní uvedeno, namíť s obmezením na oddělné právo a v mezích platného vyrovnání s hlediska § 405 c. ř. s. není, jak mylně za to má odvolatel. Přisouditi méně než bylo žádáno aneb s omezením, jest podle uvedeného paragrafu přípustno. Také není na překážku, aby žalovaný byl odsouzen k zaplacení, jak bylo nyní vyřknuto, ta okolnost, že podle vyrovnání ujednaná kvóta nebyla ještě splatná v době prvního rozsudku (§ 406 c. ř. s.). Pokud totiž jde o uspokojení žalující strany z jejího oddělného práva, nepřichází v úvahu vyrovnání, ježto se ho nedotýká (§ 11 a 46 vyr. ř.) a pokud jde o zaplacení pohledávky, nehledíc k oddělnému právu, poukazuje se hořejším výrokem toliko na vyrovnání a na povinnost žalovaného, jak o něm jest stanovena.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z dne 30. listopadu 1926 Rv I 1166/26. J. K.

K výkladu pravidel o obecní dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí (dodatek III. k vlád. nař. z 27. dubna 1922 sb. 143). Úkolem soudu pověřeného odhadem podle § 17 dávkového řádu jest vyšetření hodnoty nemovitostí, rozhodnutí o tom, které předměty jsou příslušenstvím nemovitosti, přísluší výhradně úřadům, vyměřujícím dávku, i když hodnota byla určena soudním odhadem.

Okresní soud ustanovil k návrhu zemského inspektorátu pro zemské dávky v Praze hodnotu cukrovaru v D. se všemi budovami, strojového zařízení, a to obvykle nezbytného k řádnému provozování výroby cukru surového, pak připevněného k budovám neb k zemi a konečně připevněného k budovám, kterého nelze z nich odstraniti bez značného poškození budov a uložil navrhovati náhradu útrat soudního odhadu.

Stížnosti podané proti tomu, že nebylo rozhodnuto o tom, které stroje nutno považovati za součást nemovitosti a tudíž za